

عنوان مقاله:

سخن اهل دل نگاهی به مفهوم «اهل دل» در دیوان حافظ

محل انتشار:

فصلنامه نقد و نظر، دوره 13، شماره 50 (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

مسعود فریامنش

خلاصه مقاله:

در مقاله ی حاضر، نگارنده می کوشد تا معنا و مفهوم «اهل دل» را با استفاده از روشی تحلیلی - تفسیری و با رجوع مستقیم به دیوان حافظ مورد بررسی قرار دهد و با احصاء ابیاتی که در آنها از «اهل دل» سخن به میان آمده است، به فهم مراد حافظ تقرب جوید. (1) «اهل دل» یکی از مفاهیم مورد ستایش حافظ است و خواجه در یکی از ابیات دیوان، که مطلع غزلی هم هست، سخن این طایفه را «حق» دانسته است: چو بشنوی سخن اهل دل مگو که خطاست/سخن شناس نئی جان من خطا این جاست در این جا، برای فهم مراد حافظ به طرح دو سؤال می پردازیم: (1) سخن اهل چیست که خواجه عدم پذیرش آن را نشانی از سخن شناسی به شمار می آورد؛ (2) منظور از «حقانیت سخن اهل دل» چیست؟ یعنی چرا نباید سخن اهل دل را خطا بپنداریم؟ به نظر می رسد که پاسخ این دو پرسش را می توان در بیت زیر یافت: دوستان وقت گل آن به که به عشرت کوشیم / سخن اهل دل است این و به جان بنیوشیم در این بیت ملاحظه می کنیم که سخن اهل دل توصیه به عشرت است، به ویژه در فصل بهار.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/529856>

